

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Mit første Digt

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Mit første Digt", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 241. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid74218/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Digte. 1814

Første Deel.

[*Mit første Digt*]

Endnu engang, I længst henfarne Dage!
fremstiger bag de mørke Manddoms Aar;
Min Ungdoms Drømme bringer mig tilbage,
før jeg i Aldrens kolde Vinter staaer.

Og Mindet kommer lig en Aftenrøde
paa Stormens lange skybehængte Dag;
jeg seer dens Ild paa Klippetinden gløde,
og glemmer Tordnens rædselfulde Slag.

Henrykt jeg føler Fortids svundne Glæder,
de fjerne Dage ere atter nær;
Og sød er Taaren, som mit Øie væder;
den stille Tungsind er mit Hjerter kjær.

Saa har jeg tit i dine Blades Susen,
du Foraarslund! paa Blomstersengen lagt:
Mit Øre har fornummet Viindens Brusen,
men ej min Sjæl af søde Drømme vakt.

Mit Øje paa Bjergbækkens Tumlen hviled,
men mine Tanker vare ikke der;
de fremad til ufødte Dage iled,
der stege straalende i Morgenskiær.

Da saae jeg Dalens Møe med lønlig Bæven
I lange Lokkers Flaggren yndig staae;
hun nærmed sig med Viindens lette Svæven,
med Smil og Kiuders Rødmien til mig saae.

St. St. Blicher

Jeg drog den faure Skygge til mit Hjerter,
den milde Lue blussed i mit Bryst:
O Elskov! ukjendt med din vilde Smerte
i Haab og Længsler har jeg følt din Lyst.

Paa Vaarens Dag hvor ofte har jeg vanked
paa dine Tepper, gule Blomstervang!
Taus var min Mund, skjønt højt mit Hjerter banked,
og tusind Glædesstemmer om mig klang.

Musik! jeg da din søde Vælde kjendte,
til Strengelæg opløftet jeg min Røst:
Den Fryd, som nu taus i mit Hjerter brændte,
jeg sang engang med Harpen ved mit Bryst.

Til mine Toner Tusinde jeg kaldte,
jeg havde deres Hjerter i min Haand;
jeg over Taarer, Suk og Smil befalte,
i Harpeklang udøste jeg min Aand.

Naar Jordens Brudgom af sit Morgenkammer
steeg i sin Skjønhed over Bjergets Top,
og over Himlen spredte sine Fiammer,
og vakte Verden af sin Dvale op:

Da vilde jeg med Tryllepensel male
dit Billede, o yndefylde Jord!
naar jeg var bleg og taus, det skulle tale
til Fremtids Slægter i utalte Aar.

Hvor ofte stirred jeg med bange Undren
paa vrede Uveirskyers røde Bryn;
jeg lyttede til Tordnens hule Dunderen,
og fulgte Løbet af de blege Lyn:

Da steeg mit Ungdoms Mod, blant Kæmpeskarer
jeg gennem tætte Fienderækker brød;
paa Slagets røde Mark jeg trodsed Farer,
mit Sværd foer ned med Hug og Saar og Død.

Digte

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

St. St. Blicher

De stærke maatte for mit Ansigt blegne
og Hærene nedtrædes i min Gang:
Mit Navn blev hørt og prist i fierne Egne,
min Ære lød i Barders Sejerssang.

Dog ej i Blodbad voxte mine Glæder,
men evig Fred var Sejerherrens Bud:
jeg brød Despoters Riis og Slavers Kjæder,
og fra min Mund gik Jordens Frihed ud.

Saa høj og haabfuld var mit Hjertes Længsel,
saa frejdigen begyndte jeg min Gang;
Min stærke Villie kjendte inter Fængsel,
min Sjæl sig over Bjerg og Bølge svang.

Saa yndig smilte Livet mig imøde,
een Glædesstrøm fra Vugge og til Grav:
Lys var min Dag, og fjern dens Aftenrøde,
og uden Storme Verdens vide Hav.

Jeg fløj i Rummet ud – svag var min Vinge,
fra Phantasies Æther dalende
jeg følte Skjæbnens Kæmpehaand mig tvinge,
den til min snævre Dal mig knugede.

Min Ungdoms Drøm! saaledes du opfyldtes!
er det de stolte Løfter, du mig gav!
See! Tiden løber – ogsaa jeg henskyllens
med Hoben ud i Glemsels mørke Hav.

Saa mangt et Ungdoms Aar er alt henrunden,
de skjønnne Drømme daare mig ei meer;
den dunkle Morgentaage er forsvunden,
jeg Verden nu i Middagslyset seer.

Digte

Dog een – o een endnu jeg har tilbage,
far hen o Elskov, Helteroes og Magt,
ruf frem I Alderdommens kolde Dage!
af denne Drøm har intet Lys mig vakt.

Af evig Ild opflammet skal jeg sjunge,
henrykt skal tusind lytte til min Røst –
Min Røst igiennem Tiderne skal runge
paa Fjæld, i Dal – ufødte Slægters Lyst.

Kom, naar du vilt, du Livets skumle Fiende!
Oplad dig Grav! mit Navn er ikke der;
du kan det ej til Kampestenen binde
skjönt Øjet slukt, og Hjertet brusten er.

Mit Navn vil i de fjerne Dage mindes,
og Fremtids Børn mit Kvad forlyste vil,
Naar ingen veed hvor Skjaldens Gravhøj findes,
og ingen af hans Slægt er mere til.

St. St. Blicher

Min Yndlingsdal

Hvor est du, elskte Plet! hvad er dit Navn?
Naar skal jeg dig engang i Verden finde?
Naar vil du til dit yndefulde Favn
For evig mig og mine Ønsker binde.

Min Barndoms skjøne Drøm – ukjendte Dal!
Hvor jeg en Hytte mellem Roser bygger,
Naar skal jeg høre dine Kilders Fald?
Naar vil du favne mig i dine Skygger?

Hvor est du Søe! med din løvkrandste Bred?
Og dine klare Bølgers milde Brusen?
Hvor est du, Lund! mit stille Hvilested,
Med dine rætte Blades sagte Susen?

Hvor est du Hytte, med dit Tag af Rør?
Som høje Bøges grønne Løv bedække;
Med dine Vindver smaae, og lave Dør,
Og Hinbærhækken for de hvide Vægge.

Hvor trindt omkring mit skjulte Yndlingssted
Sig skovbegroede Bjerge skulle kjæde,
Og rislende blant deres Rivter ned
En lille Bæk min Ager skulle væde.

Og Nattens Sanger skulle hos mig boe,
Og henrykt skulle jeg dens Slag fornemme;
Den skulle tolke mig min Fryd, min Roc,
Naar Hjertets Fylde bandt min svage Stemme.

Der skulle Dagens Morgenrøde see
Mig sjungende til landlig Syssele; *ilic*;
Der skulle Aftensolen dalende
Til mig den trøtte Landmand venligt smile.